

В СЕКРИТ

AEG AEG

V
A
M
P
Y
R

V
A
M
P
Y
R

V
A
M
P
Y
R

V
A
M
P
Y
R

V
A
M
P
Y
R

N 43
15 к.

На востравах
и островах

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ

**ЄДИНИЙ НА УКРАЇНІ ІЛЮСТРОВАНИЙ
ХУДОЖНІЙ ТИЖНЕВИК**

„ВСЕСВІТ“

Що-тижня: українська, всесоюзна й закордонна хроніка в ілюстраціях. В кожному номері понад 60 ілюстрацій. Новини науки, техніки, мистецтва.

Оповідання й вірші кращих українських письменників та поетів, а також переклади з найвідоміших закордонних авторів.

Обкладинки на дві, на три фарби.

„Всесвіт“ коштує на місяць—60 коп. На пів року—3 крб. 60 коп. На рік—7 крб. 20 коп.

Адрес редакції і головної контори: Харків, вул. Карла Лібкнехта 11.

№ 43

27 жовтня
1927 року

ВСЕСВІТ

ХАРКІВ,
вулиця Карла
Лібкнехта № 11

Фундатор В. БЛАКИТНИЙ

ЮБИЛЕЙНА СЕСІЯ ЦВК СРСР

K. M. 76.

27 жовтня в Ленінграді почалася 2 сесія ЦВК СРСР. На фото—робітники „Красного путиловца“ вітають членів уряду

Ліворуч—делегатка 1-го Весоюзного З'їзду робітниць і селянок вітає сесію ЦВК СРСР

Калінін відкриває сесію. Ліворуч (президія): т.т. Єнукідзе, Риков, Калінін, Петровський. Праворуч—загальний вигляд палацу Урицького

ЦЕНТРАЛЬНА
НАУКОВО-УЧБОВА
БІБЛІОТЕКА.

ВИСТАВКА-ЯРМАРОК У ЛЯЙПЦІГУ

Вражіння П. Кельвера

Ярмарковий майдан в Ляйпцігу, де стоїть пам'ятник саксонському курфюрсту, має цілком незвичайний вигляд.

Старий курфюрст здивований: проти нього збудовано якийсь чудний будиночок зі стільця, поруч стоїть величезне автоматичне перо, а вночі на майдані з даху павільйону сяє електрикою пілосмок.

Таке дивне огочення старовинного пам'ятника—осінній ярмарок-виставка в Ляйпцігу, коли все місто змінює свій вигляд.

Будинки оздоблено різнобарвними прапорами, по вулицях ходять рекламні фігури, строката юрба жваво рушає по широких майданах.

Величезний Ляйпцігський вокзал, зараз приймає під свої арки понад п'ятдесят потягів переповнених.

Кожні 10 хвилин до перону підкочують нові й нові потяги зі всіх кінців Німеччини і викидають тисячі відвідувачів ярмарку.

За ті самі 5—6 днів, що він триває—Ляйпціг відвідає понад 150 тис. чоловік.

Ляйпцігський ярмарок—це величезний огляд німецької промисловости, що має для Німеччини й велике міжнародне значіння.

Тут не забуто і найдрібніших галузів виробництва, і поруч з удосконаленішими машинами для будівельних робіт ви побачите який небудь патентований календар і дитячого гумового крокодила.

Як і завжди, ярмарок сполучено з виставкою, бо краму немає—в лише зразки, що по них складаються угоди. Тому вся виставка має суто рекламний характер: треба не тільки показати крам, але й викликати бажання купити його. А як викликати оце бажання, то вже ціла велика наука, якій на виставці призначено відповідне місце.

Рекламний відділ, один з цікавіших, всебічно використовує всі ті засоби і хитрощі, що їх вживає сучасна торгівля в різних лістичних країнах, де конкуренція вимагає від продуцентів вправніших способів притягування покупців.

Не думайте, що реклама це об'ява в газеті, або кілька сторінок переданих з радіостанції. Реклама—це гучномовні апарати

Величезний рекламний павільйон пілосмок виробництва Зеніт Електроичної Компанії.

Фірма, що рекламує свій крам, виставляє на ярмарку дуже цікаві зразки виробництва. Наприклад, величезний павільйон—це величезний стілець, драгоцінний флакон пахощів тощо. Особливо ж ефективною жіння справляє реклама.

Рекламні будівлі на театральному паладі

...чний блокнот, це електричні лампи у вигляді різних зві-
... багато різноманітніших дрібниць, що так або інакше
... на себе увагу публіки,

...всюму місту розкидано виставні помешкання. В ко-
... королівському палаці—порцеляна і фаянс, на Рінзі—
... мебля, іграшки, спорт, далі—шкіра, взуття, текстиль,
... художні вироби, устаткування бюр й контор.

...ставка цього року проходить під гаслом „Світ у вовні“.
... англійських текстильних виробів дав німецькій про-
...вості змогу конкурувати з Англією на зовнішніх ринках.

Немає майже жодної людської потреби, що не можна б було
її задовольнити на виставці.

Там є все—патентоване преспан'є, що надягається на руку,
повне спорядження для водяного спорту, вузько-колійна залі-
зниця, вічний блок-нот, найновіший прилад, щоб контролювати
запалення свічок в автомобільному моторі, гумовий тюлень для
плавання, кишеньковий радіо-приймальник, електричний холо-
дник, складний будинок, букети троянд, що світять замість ламп
і ще багато різноманітніших виробів.

До якого б фаху ви не належали, кожний знайде на виставці
те, що зацікавить його, ознайомить
з найновішими досягненнями тех-
нічної думки й людської вигадли-
вости.

Ярмарок-виставка привабляа
надзвичайно багато глядачів і викли-
кає дуже велике захоплення і заці-
кавлення.

До глибокої ночі тисється
тут різноманітна юрба.

Подані в цьому нарисі фото-
графії, що ілюструють деякі мо-
менти Ляйпцігського ярмарку-ви-
ставки, допоможуть читачеві уявити
собі, що таке старовинне місто
кушнерів підчас „Меси“, коли
воно скидає свою буденну зов-
нішність й убирається в карна-
вальне вбрання.

...майдан уночі з рекламними спор-
... Попереду вхід до підземного ярмаркового
павільйону

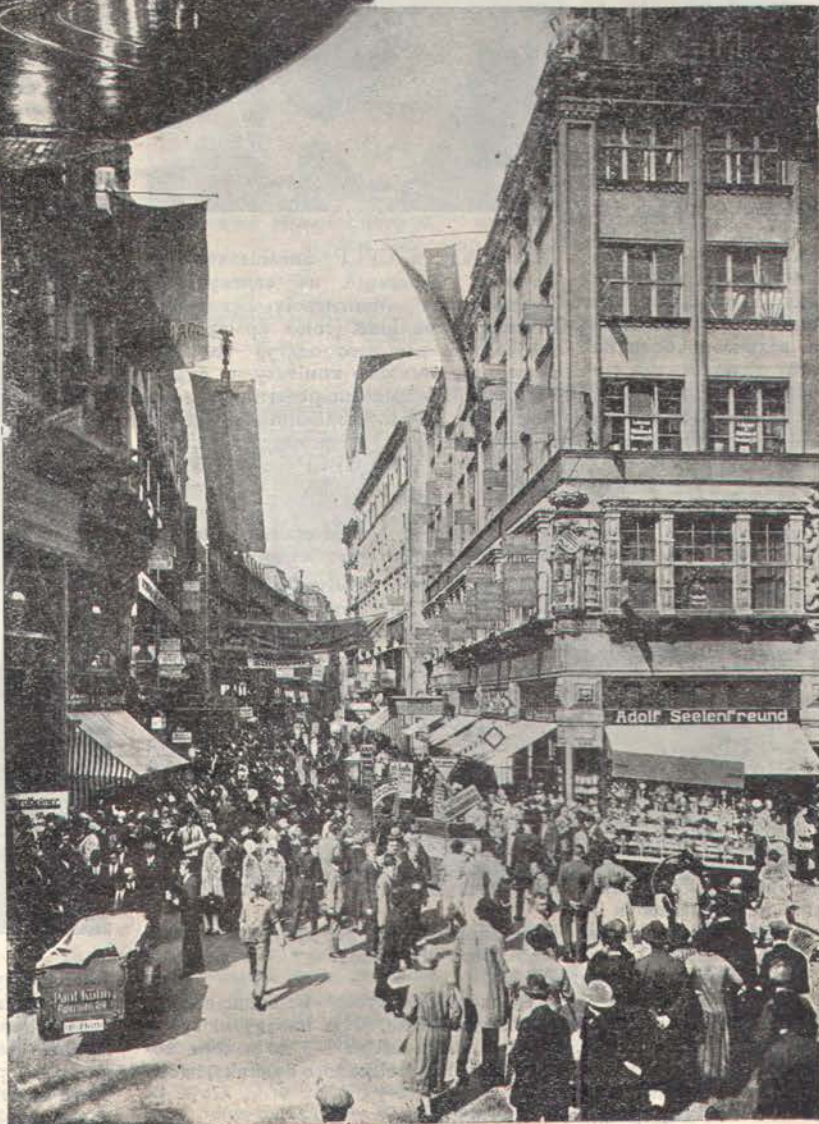
...виставці цього року зібрано все, що може
... закордонних купців в тім, що німець-
... не гірший за британський. Символ
... — відвідувача при вході зустрічає побіль-
... 1000 разів бабка, вироблена з вовни всіх
... країнах.

...виставці бере участь понад дев'ять тисяч
... По місту їм місця не вистачає і поза
... пам'ятника „Бою народів“ в двох де-
... павільйонів росташовано тех-
... нових.

...особливо цікава тим, що майже всі ек-
... вказано в роботі. Зараз же вас оглушає
... тріскотіння каменодробарок, пухання
... гудки електричних возків, гучно-
... перевороти грузу. Увійдіть до павільйону
... на власні очі, як електричні холо-
... робляють лід, як працюють ковбасні
... який вигляд має шгучне гірське сонце,
... раціонально устаткувати електрику в

...павільйоні зібрано патентовані дріб-
... увагу сконцентровано на хатні го-
... тут пропонується різні дрібні вироби
... господарства. Так звані „Patent-
... мають таку саму важливу гадузь німець-
... вості як і рекламні вироби.

...венторської техніки—це, одна з сто-
... ного капіталізму. Поруч з раціоналіза-
... цтва йде спрощування й удоскона-
... допоміжного персоналу. Тут ви най-
... дотепних приладів, що повинні збіль-
... чність праці робітника бюра—елек-
... ські машинки, патентовані телефонні
... крісла різних систем, нотіц-блоки,
... різними засобами стимулюють роботу.

На вулиці, що веде до ярмаркового комітету

Оповідання **ЇЇ УСМІШКА** В. МИНКО

В КУРЙОЗНУ історію раз я ускочив.

Було це тоді ще, коли так багато співів буяло в моїй душі, коли так бурхливо грала юнацька кров. Тоді, коли так хотілося когось любити, за чимсь страждати і коли голову вщерть набито було різними теоріями, а в животі тужно бурчав студентський обід. Тоді це було...

Гарний був час: що-ранку нашвидку схопишся з ліжка, так-сяк водягнешся, в одну руку схопиш книжки, а в другу — шматок хліба, і біжиш...

Завжди бігав: голову вниз, руки в кешені і раз-два, раз-два...

Бувало піднімеш голову, глянеш навкруги, а вже й біс його й зна де-за містом.

Про одяг не питаєте. Ходив звичайно зодягнений: червоне галіфе, сорочка вишита українська і дерев'яшки на ногах...

А раз по весні, забув уже якого року, і добре причепурився. Пригадую одержав я тоді з „Ара“ вбрання, черевики. Зодягся, глянув у дзеркало і сам себе не впізнав:

— Джентльмен, справний тобі джентльмен!

Вузенькі рябі штанчата, піджак з круглими полами, на голові бриль. Дай ковіньочку в руки і — американець. Не гармоніювали трохи тільки величезні боти на ногах та полотняна сорочка, вишита.

Одяг цей трохи був і побут мій змінив: хліба в кешенях не носив, а їв завжди в їдальні, ходив хоч і швидко, зате поважно

так, і голову вгору. Можливо, завдяки одержі тій і трапився зі мною цей курйоз, оця історія...

Одного разу, ідучи глухою вуличкою, помітив я, що з вікна одного з будинків на другому поверсі, на мене пильно дивиться якась дівчина. Чи дівчина, чи можливо й дамочка, я — звичайно — не знав. Факт той, що тільки дивилася і навіть пильно дивилася. Проминувши будинок, я ще раз зиркнув назад: дівчина сиділа в тій самій позі, що й раніше і, як мені здалося, навіть поеміхалася. Та де там — просто сміялася.

— Що за біс? — думаю я. — Це не спроста! Тут щось того...

Цілий день той дівчина не виходила мені з голови. Не знаю, як уже я сидів на лекціях, а тільки як вирвався з аудиторії і побідавав — знову подався на ту вуличку.

— Де ж той будинок?.. Ага, он...

Обсмикався я трохи, поправив бриля на голові, рукавом навіть ботинки тернув, щоб дужче блищали, і пішов так поважно, не поспішаючи

Іду, а очима тільки зирк-зирк угору до других поверхів. От і будинок той, от і вікно третє від краю...

— Невже не вигляне?

Пройшов ближче — не виглядав. Оглянувся — не видно нікого. Я тоді знову назад — вікно таки зачинене. Ще назад — ні гу-гу. Так пройшовся, либонь, разів із п'ять. Може б і до вечора ходив, та якийсь дядько, що сидів коло сусідського будинку, якийсь з недовір'ям запитав:

— Чиво ви, громадянн, тут шляєтесь?

Нічого йому не відповівши, я хутко повернув із вулички і сердито почвалав до інтернату.

До приїзду в СРСР англійських робітничих делегацій на святкування 10 роковин Жовтневої Революції. **Бернард Сьюліван** (союз кравців чоловічого та жіночого одягу) — член загально-англійського комітету в справі організації подорожі робітничої делегації до СРСР. Сьюлівана призначив його союз для супроводу делегації до СРСР

Другого дня мене знову потягло піти тою вуличкою. Ішов і думав:

— І як я раніше її не помітив? Частенько ж ходив сюдою і не помічав...

На цей раз причепурився я ще краще: поголівся, у товариша сорочку ситцеву позичив... Іду так браво, широко розмахую руками. Ось і будинок скоро. Ближче, ближче... Окації біля вікон... Ще ближче і... о радість! вона сидить на вікні і ніби мене підчікує. Зустрілися поглядами. Іду і не зводю очей... Вона теж зиркає спід лоба і... посміхається. Я зупинився проти неї і не знаю, чи щось треба сказати, чи запитати... Стало страшенно чомусь віяково. Врешті яюсь раптово, не знаю вже для чого випалив:

— Здрастуйте...

І чомно вклонився... Вагагалі все це трапалося аж надто несподівано. Став проти вікна, мов укупаний, і не знаю, що далі ро-

До приїзду англійських робітничих делегацій на святкування 10 роковин Жовтневої Революції. **Вільям Лоутер** (союз гірників Дергема), Лоутер головуватиме на конференції, що її скликається 15-го жовтня в Ньюкастелі на р. Тайн, для виборів представн. від північно-східн. району Англії в робітничу делегацію, що їде до СРСР

До приїзду англійських робітничих делегацій на святкування 10 роковин Жовтневої Революції. **Вільям Лоутер** (союз гірників Дергема), Лоутер головуватиме на конференції, що її скликається 15-го жовтня в Ньюкастелі на р. Тайн, для виборів представн. від північно-східн. району Англії в робітничу делегацію, що їде до СРСР

бити. Почував тисячу разів на виду, що шенно, мабуть, ний...

Звичайно тривало якийсь п'ятнадцять мені здалася цілі години.

Не знаю, чина себе однак на мотання вона Це мене підба...

Я знову підв хотів тільки мовити, як вікно зачинило перед моїми білів якийсь Папірчик трохи в повітрі на тротуар.

— Невже кинула? — одразу і, папірчика, про ньюмо очима. Та написано: див у вечері мольський скелі

От і поку самої чистої ман нальовувало вірилося...

Якийсь я б то) сірж записка...

— Я до якогось скверика, став коло дерева і ну читати книжку.

— Тут щось інакше, голубочко!..—аж скрикнув я.

— Чи не Керзонівська рука до пролетарського студентства?

— Дядько, що йшов собі алеєю, раптом зупинився і за мене очі:

— Що говориш, синку? Керзон знову починає пакостити?

— Керзон?!

— Та ви ж сказали... Може знову ультиматум?

— Чого я не казав...

— Це хтось зупинився, за ним ще хтось. Чую:

— Ограбили?.. Ракалія напала?

— Аж злість заїда:

— Кого ограбили?.. Чого вам треба від мене?..

— Тут іще підходять, ще підходять.. Ціла юрба збіглася

— Я не знаю, на яку ступити від радості, думаю бігти

— рішуче ступаю вбік і хочу протиснутися на протітку якусь штовхнув у бік.. І тільки-но вибрався

— раптом збоку заверещав несамовитий жіночий

— Сі, рятуйте людочки, гроші витягли!

— Аж де-кілька голосів хором:

— Держіть, держіть, злодій!

— Хоп мене хтось за коміра:

— Худи? Ач, гад вониючий!.. Тікати?

— Остережив:

— Що таке?.. В чім справа?..

— Криком людей, людей... Крик, галас... Жіночий плач... І

— мовчище мені під носа:

— Де гроші? Віддавай!

— Де гроші?!

— Що ти з ним церемонишся? Бий його, сукиного сина!..

— Уже не на жарт я перелякався. Стою, дріжу і лушаю

— Сам був свідком, як от-так-о когось схопили і мало до

— забрили. На мов щастя десь узявся мільціонер. Заспо

— публіку, став мене допитувати.

— Що ти в біса робитимеш?.. Що вже йому не говорив,

— заправдувався—не допомогло. Виходило, що я витяг у

— гроші. А вона ж, чортова кукла, учепилася мені нігтями в

— нігті як не відчепишся...

— Витяг мене мільціонер із юрби і потг у... район.

— Брати, в ньому не був, а от же ж довелось. До вечера

— це так-сяк, а коли смеркло, то ледве не збожеволів.

— На зло годинник над головою:

— Так-так, тік-так...

— Сиджу, що-хвилини поглядаю на нього, лаюся...

— Уже й вісім скоро. Це вона вдягається там... Через

— десять вийде з дому, а о восьмій уже буде чекати..

— От чорт!.. От...

— Вісім вісім. Я несамовито схоплююся і прощо кричу на

— вимагаю, щоб впустив. А він хоч би що:

— Будете буянити—говорить—до ранку не випустю.

— Та йому скажеш? Схопився я за голову, сів у куточку

— вазе. Годин зо три мабуть так просидів. Потім прийшов

— і таки випустив,

— і пізно було, однак я ще забіг у чепурню, там таки в

— обмився гарно під краном і аж тоді вже що-духу гайнув

— мільціонерського скверу. Звичайно, її там не було (а може

— ще приходила). Оббігав я всі куточки, усім особам жі

— роду в обличчя заглянув... Якась дівчина щось було й

— це, та я не розібрав.

— Набигавшись добре, сів я на лавочці і задумався.

— Думав, а потім і кажу, таки сам до себе:

— Та й дурний же я їй-богу! Аж свистить, такий дурний!

— Сидів з місця й подався до інтернату. Однак на пів

— роздумався:

— А що як вона та жеде мене. Там коло двору... Зматуюся

— випадок. Дві верстви—здалися за п'ять кроків: не

— метрів. От і вуличка. Ніде ні-чи-чирк. Тільки де-не-де

— мигтить вогник.

— Сидюся і в неї в вікні.

— Ібо я не помилюся: вона сидить і жеде мене... Жде,—

— хедила ходила, а тепер сидить і сумує... Так, їй-бо

— як її викликати?.. Га?.. Хіба кахикнути? Ні-ві-ні... це

— культурно... Але як же, як?..

— Подивився разів п'ять до рогу вулиці, не допомогло. Врешті

— пішов на думку: написати записку, прив'язати її до камін-

— ка звуть в вікно.

— Добре, їй богу добре!.. Це буде культурніше.

Написав записку, невеличку, але теплу, і згорнувши хотів

уже кидати, як раптом роздумав:

— А що коли вона не сама в кімнаті? Може й так бути...

Схилювся я до окаяні і замислився.

— Не везе... Одне слово—не везе.

Може б і довго знову думав, коли б не маленький випадок: на окаяні зацвірінькала якась пташка. Я мимоволі глянув

угору:

— Тю, чого ж я думаю?..

Через хвилину я вже був на окаяні. Перед моїми очима була невеличка кімната, чистинька, гарно прибранна. На столі

ДО З'ЇЗДУ АНГЛІЙСЬКИХ УГОДІВЦІВ

На фото—лідери англійської робітничої партії підчас останнього з'їзду. В центрі сидять (зліва направо) **Кремп**—секретар союзу залізничників, **Ертон Гуд**, **Макдональд**, голова Виконкому робітничої партії **Робертс**, голова Блеквудського з'їзду, **Гендерсон** (секретар робітничої партії)

УЧАСНИКИ НІМЕЦЬКОЇ РОБІТНИЧОЇ ДЕЛЕГАЦІЇ ДО СРСР НА ЖОВТНЕВІ СВЯТА

В Берліні організовано робітничу делегацію, що приїждить на жовтневі свята до СРСР. На фото—учасники робітничої делегації (сидять зліва направо): **Фріц Кербер** (член с.-д. партії, голова 2-ї робітничої делегації до СРСР), **Вілі Орманшик**, член компартії Німеччини. (Стоять зліва направо): **Теодор Шойдер**, член компартії Німеччини, **Роберт Зіверт** (редактор журналу „Єдність“, що його видає Комітет міжнародної профсоюзної єдності), **Грюнер**, член с.-д. партії, **Макс Шміт**—каменярь, позапартійний, **Вілі Беневід**, член с.-д. партії, (один з редакторів журналу „Єдність“), **Карло Нішаї**—член с.-д. партії—робітник, **Макс Ланге**—позапартійний

лямпа, а коло столу сидить вона і щось читає. Лице у неї спокійне, очі втомлені і трохи прижмурені: здається, от-от і ступляться. І більшш... Ні душі в кімнаті Забилося серце—часто-часто... По всьому тілі немов пролізали мурашки Зробилося раптом ніяково і навіть страшно. Потім потроху почав заспокоюватися. Став роздумувати, як краще зробити: чи звідси з оқації записку кинути, чи з землі, чи може просто гукнути?..

В цей час із-за рогу раптом чути стало чийсь кроки. Я, як сидів на гілляці, так і прикипів до неї:

— От чорт!.. Невже йде хто?.. Всесь вечір нікого не було і на тобі... А кроки наближувалися й наближувалися. Здавалося, що то йде гарба з снопами і риплять немазані колеса.

Я взагалі не люблю чобіт на рипах, а в ту хвилину я їх проклинав. Та в купі з ними проклинав і те чудило, що йшло вулицею:

— Що, як побачить гад і зніме бучу?.. Знову доведеться побувати в районі.. Чортові рипи зацікавили видко і її. Вона відірвалася від книжки і хутко підійшла до вікна. Від несподіванки я інстинктивно ворухнувся і піді мною тріснув сучок...

Далі все змішалося в одну купу: що раніше було, що опісля—недоберу. Знаю тільки, що вона несамовито крикнула, а я, кинувши записку, хутко поліз до низу. Власне не поліз, а кинувся... Може б і без печінок зістався, та на щастя хтось підхопив. Переді мною був якийсь суб'єкт... Він схопив мене за гетельки і почав кудись тягти. Я спершу ввічливо щось став йому доводити, але він не зважав на це і все ж тяг. Я став огинатися і врешті боронитися. Та не так було це просто: суб'єкт загнув мені до вухи і мені потьмарилося в очах...

Коли я трохи очунав, то був уже в якомусь довгому коридорі. Круг мене юрмилися якісь люде: чоловіки, жінки, діти... Всі заспані, розпатлані і щось голосно кричали. Коли я розкрив очі, вся ця орава сіпнула до мене:

— У, сволоч!.. Попався!..

— От ми тобі покажемо зараз, як по вікнах лазити!— кричали другі..

А треті лізли з кулаками до мого лиця і прискакали слиною..

Діло йшло, як здавалося, до не дуже гарних наслідків. Я вже навіть не виправдувався, нічого не г ворив, махнув на все рукою. І навіть не махах, а тільки лежав на підлозі і як йолоп водив очима. І тут раптом з'являється вона. Похмура така, сердита. Звела мене на ноги і промовивши: „Дурень“! повела по коридору. Я мовчки, як і справді дурень, ішов. Юрба перед нами розступилася і здивовано ливилася нам у слід. Да, ще почулося:

— Та вренте щоб цього не було!.. Чуєте, Валентино Івановно?..

— Чую, чую... відповіла вона і вела мене далі.

— Валентина Івановна!.. Валя!.. Гарне ім'я!.. думав я.— Але куди вона мене веде! І що вона зі мною робитиме? А взагалі—хей буде, що буде..

Ввійши в кімнату. Валентина Івановна кивком голови показала мені на канапу. Я, звичайно, сів.. Потім вона пройшлася кілька раз по кімнаті і раптом, зупинившись коло мене, вирячилася на мене очима і сердито запитала:

— Ну говоріть, що це все значить, товаришу?—Я довго не знаходив слів... Потім тихо й, поступившись, промирив:

— Простіть, Валентино Івановно... Цього далі не буде..

— Я про далі не питаюся. Говоріть, що зараз усе це значить? Я не бачив її, бачив тільки ноги. Вони нервово підіймалися то одна, то друга і злегка тремтіли.

— Чуєте, нахабо!—почулося знову.

— Як ви сміли? Де ваш сором?.. Ви не можете уявити, до якого я був ідіотському становищі: і соромно, і пригноблено брало, і чогось було шкода... Сидів і дивився в землю.

— Чуєте! Я кого питаю?..

Врешті я видав слово:

— Пробачте!.. Я ж не знав, що так трапиться..

— Що не знав? Не знав, що по оқаціях не можна так говорити?

— Хотів вас бачити..

— Мене?!

Хвилину вона стояла нерухомо. Але це одну хвилину тільки, а потім аж поступилася до мене та стала так бачити, що я відчував на собі її подих.

— Мене хотіли бачити?!

— Та ну да ж... Спізнився, розумієте. В районі вас шукав, а потім шукав вас, шукав.. Всесь сквер оббгав..

— Який сквер?..

— Мелеті!..

— Я не хотів тільки записку..

— О, цього ще не було!.. Що я вам сестрицю, знайома?.. Не звичайно.. Однак ви ж до мене!

— Що?!

— Писали до мене..

Я поліз у кишеню, вийняв записку і в голос прочитав її за дві години. Комсомольська записка.

— Ваша ж записка?

— Вихопила записку у мене, а потім здивовано на неї глянула. На мене, потім знову на записку.

— Моя... Але ж ви ж мене бачили?

— То вже вам краще знати.

— ..Вона ж тут от сидить.

Валентина Івановна підійшла до вікна і положила записку підвіконнику. Я теж підійшов до неї. — Не знаю. Може, це тільки записка, а не лист. Я бачив і не помилюся, але з вікна і я це в повітря кинув її в руки.

— Не брешіть... Записки вам я не кидав, тільки причина навіщо.

— ...а записка лишилася.

— Де ж вона знову записку? Ви взяли?

— Ні-ні, не брав..

— Де ж вона?..

Валентина Івановна кинулася до вікна, але її не було. Знову відчинила вікно і глянула на вулицю. І раптом, як хоча гоча... Підбігла до ліжка, на подушки і почала сміятися од сміху. Я довго стояв і дивившись на неї, тільки зиркнув по хаті і глянув у вікно на вулицю. В темряві на протуарі біліла дверях Валентина Івановна враз мене схопила за руку:

— Підждіть, товаришу!.. Думаєте так і втікати? Страху немає?

— Пробачте, але мені треба йти!..

— Встигнете. А зараз..

— Сидіть, будемо зараз вечеряти! Сів і сажу... Сидіти зробилося по нікуди. Врешті, став вибачатися:

— Повірте, Валентино Івановно... Йі-бо я помилюся, вийшов, що... — Що ж вам здалося?..

— Ну, як би вам сказати... Іду, дивлюся, ви посміхались, оглянувся—посміхається... Ну й подумав грішним ділом.

— Що я зацікавилася вами? Ха-ха-ха!.. Так?

— Та ну-да... Біс же його знав..

— Вірю, вірю, товаришу! Я дійсно посміхалася.. Не тільки... Ви мені звичайно пробачте... Я з вас сміялася, а джентльмен вулицею, се-то ви, товаришу; англійське на ньому, бриль і... онуча на аршин із ботинка волочить..

— Що?.. — Нічого. Пийте чай, а то прохолоне..

Тов. Бородин, що був радником Кантонського та Ханькоуського уряду (сфотографовано під час прибуття до Москви)

ПО УКРАЇНІ

БАБА „НОРМАЛЬНОГО ВІКУ“

Столітні люде—надто рідке явище в наші часи. Проте в свій час це був „нормальний вік“ людини. Кулина Федорівна Горяїстова, що має 110 років, мешкає в с. Алешки Чухаївського району на Полтавщині. Колишня кр'пачка поміщика Лосева. Народилася р. 1817 „Волю“ воєна дістала на 44 році.

Кулина Федорівна вже має 5 поколінь. Вона ще досить ба-д'юра, інколи на-віть співає. Дуже охоча до балачок про старовину і т. д. Вже старшому си-нові її до 90 ро-ків.

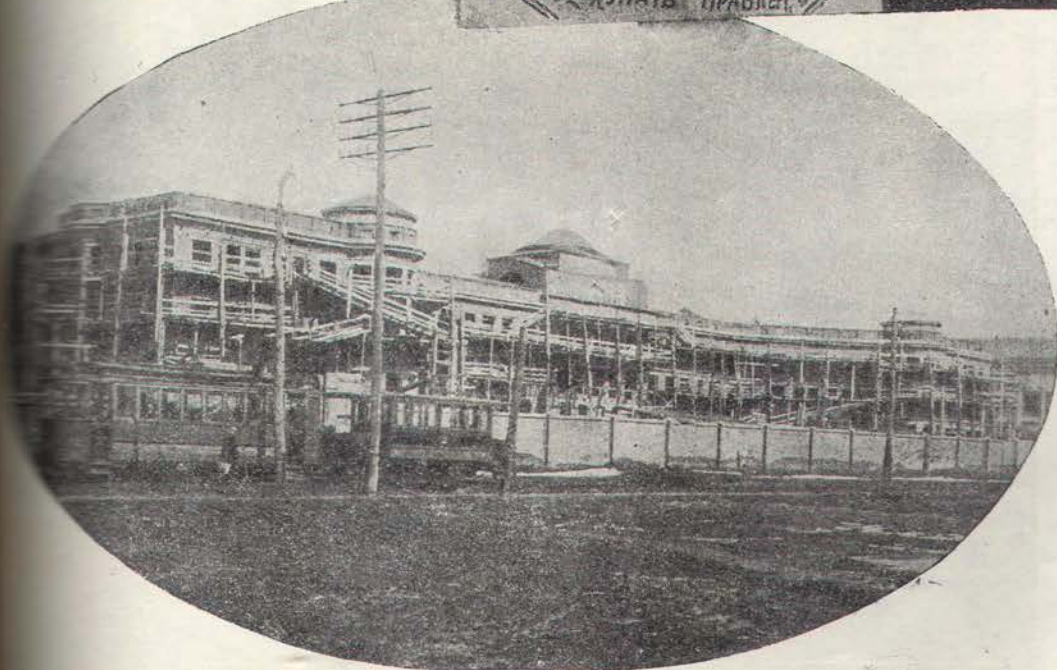

На фотографіях—внизу і ліворуч—вікно магазину з оголошенням про бойкот

ПРИВАТНИК ПІД БОЙКОТОМ

Майстерню в Харкові гр-н С. Ліфшиць, приватний власник магазину жіночих капелю-ків, коли надійшов строк перескладання ко-лективної угоди з робітниками та служ-бовцями—відмовився. Та хазяйчиків не вважали:—союз швейників оголосив ма-

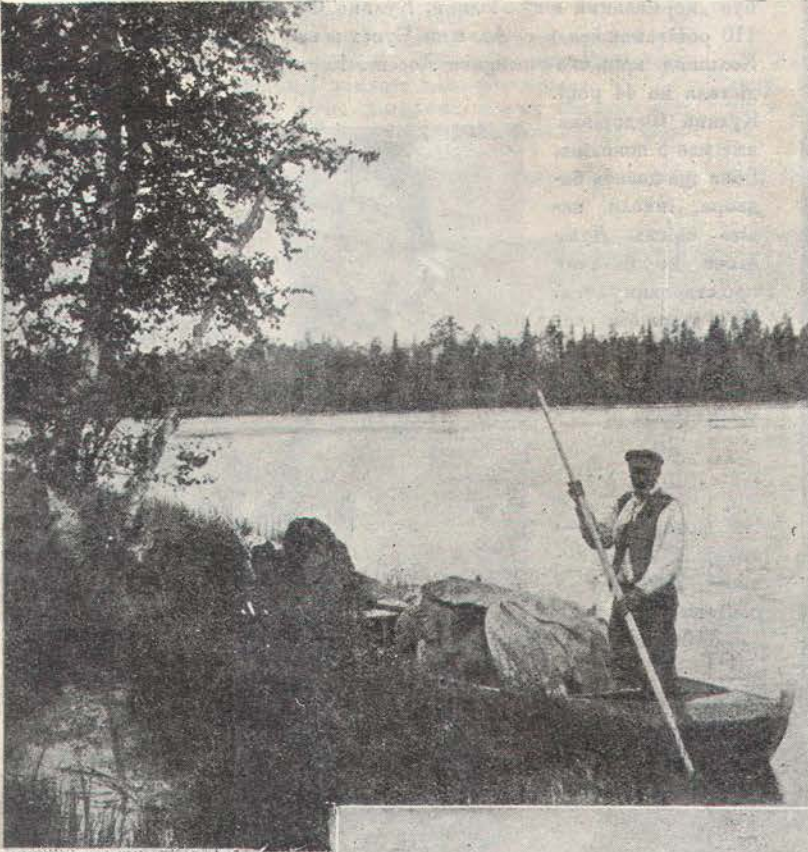
ПОЛІКЛІНІКА ІМ. 10 РОКОВИН ЖОВТНЯ

В найбільшому робітни-чому районі Харкова, не-далеко від заводів ХПЗ та ДЕЗ, до 10-х роковин Жовтня буде закінчено велику робітничу полі-клініку. Поліклініку устат-кують найновішим тех-нічним приладдям з ме-дичної галузи. Побудова-ня нової поліклініки дасть можливість змен-шити черги в лікувальних закладах столиці УСРР і поставити справу обслу-говування здоров'я тру-дящих на належну висо-чів. Харківський окруж-ний відділ охорони здо-ров'я ухвалив назвати по-ліклініку ім. Х роковин Жовтневої Революції, бо побудовання поліклініки є справжнє досягнення радянського будівництва.

Майстерню Ліфшиця під бойкотом. Хазяйчик мусив поступки й лише тоді робітники стали на роботу.

Поліклініку ім. Х роковин Жовтневої Революції, бо побудовання поліклініки є справжнє досягнення радянського будівництва.

Камі на сироджшютъея шетта

Колоніст везе продукти човном для кооперативу

Нарис Ол. Озерського

НАША Карело-Мурманська північ, що має до 15 мільонів десятин цінного будівельного ліса, силу хутрової звірини і величезні, допіру виявлені копальні багатства в своїх глухотоманях, колонізується тепер з легкої руки правління мурманської залізниці— ініціатора цієї справи і культуртрегера півночі взагалі, в чотирьох великих, впорядкованих залізницею районах: Ведмежій Горі, Сегежі, Ковді і Колі, на лісових прогалинах і по берегах, річок та озер, уже вирости і виростають нові будинки, хутори, селища і міста колоністів. Рік у рік з Волги Ураду, України і, головним чином, з Приозер'я і північних губернь чим раз більше приходить на Мурман ходоків. Тут, обираючи місце, довго кочують вони по лісах і озерах, закріплюють за собою вподобану землю і потім зі своїми родинами,

Узбережжя Кольської затоки

худобою і хатнім скарбом, безплатно залізницею до своєї станції на Мурман, мають на місці, отержавши кредит до 1000

Кальвицький водопад

Чудова, але сувора природа півночі. Вона не любить і не мидує кволих людей і ледарів, і тому тут кожне мусить вперто працювати.

Тут скрізь суворе гасло—треба працювати. І працюють.

Не всі колоністи, що приїждять сюди, мають змогу відразу ж збудувати великий і теплий будинок та інші будівлі і купити коняку. Хоч і одержано позику в 1000 крб. і в ще невеличкі старі запаси, але хочеться відразу збудувати вже міцний постійний будинок, а на це потрібні далеко більші кошти.

І от колоністи беруться за сплавання лісу по бурхливій порожистій річці.

Так у будівництві і тяжкій, впертій праці зростає і розвивається північ і її майбутня столиця, нове місто—Ведмежа Гора.

Льодовий океан. Кольська затока. Рибачи

За 3 роки виросло залізничне селище, в гори побудовані будинки. В двох верстах од залізничного виходить нове селище колоністів—імени Держинського з великих дворів. Рік тому виникло і швидко розвилось селище Нове з 60 дворів.

Поблизу тієї ж Ведмежої гори по гарних лісових ділянках і долинах, по берегах бурхливих річечок, розвиваються сотні окремих хуторків і садіб колоністів.

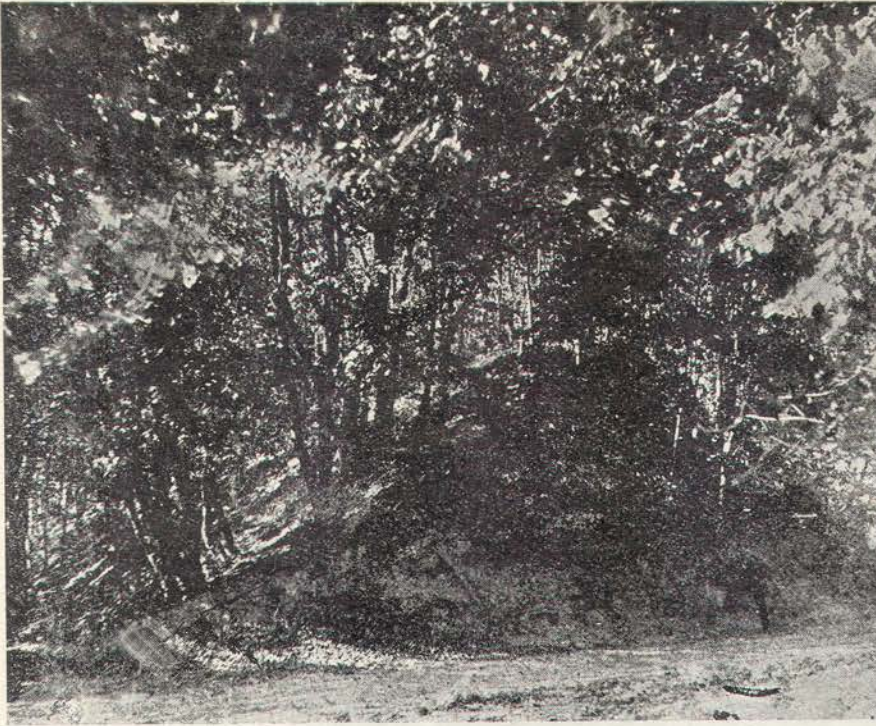

Типова річка півночі

Карельський ліс

ЦЕНТРАЛЬНА
НАУКОВО-ДИСЛОВНА

„Холодний Яр“—це глибокі яри-кучугури, що заросли майже непрохідним лісом

„ХОЛОДНОЯРСЬКА ДЕРЖАВА“

Нарис С. П. Найдена

Є МІСЦЯ на Україні, що їх покохала історія.

Колись давним давно тут гуляло військо половецьке, потім пройшов з великою ордою косоокий Батий—лихий хан татарський, а там турки, шляхта, москалі, гайдамаки...

Палали села, летіли в повітря палаци-фортеці, порохом дим очі їв, швидкий вогонь села з землі злизував, кров лилася річкою.

Потім стихало все. Зеленіла трава, бугаї в болотах мирно гуділи, кучеряві ліси тихо шаруділи, на сонці грілися села, ліннів біки тягли плуги по жирній землі, на полях цвіла мирна робота. Забувалося все. І тільки у неділю вранці сліпий лірник на базарі п'д кобзу журно співав про великі події.

А потім знов...

Немов вітер сухим листям по осінній дорозі, так історія своїми подіями...

* * *

Холодний Яр, що росташувався між Черкасами й Чигирином, — це глибокі яри-кучугури, що заросли майже непрохідним лісом. Ліс тут такий густий, що сонце влітку ніколи не заглядає в лабету ярів і тут стоїть завжди напівтемінь.

Поблизу найглибшого яру, схований в густому лісі, стоїть монастир. Це знаменитий Мотрининський монастир. Великий вал, насипаний в позапам'ятні часи, двома кільцями охоплює монастир з його будівлями і великим садком. Монастир і вал бачив ще половецькі й татарські зграї, що мандрували в цих краях.

В цім монастирі „спасав“ свою душу молодим послушником Максим Залізник і колись монастир був основною фортецею гайдамаків. Схоронилась ще й до цього часу в яру біля монастиря та криниця, де гайдамаки ножи святили...

Отже, тут ніби сховалася сама старовина і живе під затишном густого лісу, за високим монастирським валом.

Йшли роки. А старовина, притаївшись, сиділа тут. Заростає непрохідним лісом Холодний Яр, проростали травною стежки до нього, забувалися, стиралися з пам'яті ті великі події, які бачила холодноряська земля.

... а згадаєш,
То була й дорога
З монастиря Мотрино
До Яру страшного,

Дійсно страшно. Бо вся ця місцевість густо покроплена кров'ю і тисячі кісток людських придавили високі моголи і

Печеря, що їх тут багато, де перебували гайдамаки бандита Чучупаки

великий вал. Багато, дуже багато бачив цей вал за довгі століття свого існування, багато

знає він таємного і незвичайного, що утворилося в цих лісах, біля монастиря.

Та несподівано історія знов прикинулася і заснула знов побачив великі події, що утворилися в густому холодноряському лісі...

* * *

В пізній осінній вечір листопаду 1919 року, коли вночі спустилася непроглядна темінь, в монастирі і поблизу нього в лісі йшло життя. Піднявшись на високий монастирський вал, можна було бачити, як блимали навкруги між густими деревами вогниці, було чути згуки гармоній, веселих пісень і сміх викриків. Зовсім в далечині над лісом на темному небі мерцало марево пожежі і доносилися поодинокі постріли з жорстокого 1919 рік.

В самому монастирі кінчалася пізня вечірня і поодинокі постаті манашок з маленькими свічками в руках проходили через порослий травною двір до келій. Інколи через монастирське подвір'я з брязкотінням зброї проходила чоловіча компанія і поспішливо зникала в будинкові ігумені. До цього часу в будинку, де блимали вогні каганців і свічок, під'їхало й до цього озброєних верхівців, які, прив'язавши коней до невисокого вала, прямували в відчинені двері, біля яких стояла нерухома вартового.

Чому ж біля будинку ігумені в монастирі стояла вартового і до нього поспішали пішки й на конях вартового люде?

Почекайте дивуватися. Ігумені тут немає, вже давно вийшли в інші помешкання і сюди вселився штаб отамана гайдамаків Холодного Яру. Штаб Чучупаки. Чучупаки—це штаб диктатора Холодного Яру, що його знали на десятки кілометрів навкруги.

Фактично це був будинок уряду „Холодного Яру“ всієї місцевості, що простяглася в радіусі десяти верств навкруги монастиря.

Свіжій людині трудно було б тут орієнтуватися. Високий густий ліс з непрохідними ярами, монастир з товстими стінами, зігнуті постаті закутаних в чорні хустки манашок, темні люде, обвішені зброєю, у високих шапках зі шликами— все це під густим серпанком темної ночі мимо волі відносило душу людини, що несподівано попала сюди, за декілька століть назад—коли тут панувала запорізька шабля, а в лісі можна було зустріти загін турків чи татар.

В той же час в кімнаті ігумені, де засідала рада „Холодноярської держави“, цокотіла справжня американська друкарська машинка „Ундервуд“, перед отаманом Чучупакою лежав справжній бельгійський маузер і в кімнаті розносився дим дорогих цигарок...

„Холодноярська держава“ сьогодні вирішувала важливі питання. По-перше треба було виявити свою орієнтацію щодо наступавших і швидко ліквідуючих банду білогвардійців—червоних. По-друге стояло питання про взяття „державною“ цілком в свої руки близької до Яру—Грушівської цукроварні, потім потрібно було розібратися з заями селян на бешкет і насильство з боку деяких гайдамаків і деякі поточні справи.

Засідання йшло...

Високий Чучупак, відкинувши шапку зі шликом назад, вжив замість давінка наган, якого він вертів у своїх руках.

— „Панове“—гучним голосом покритив він гомін тих, що сиділи навкруги столу і вже розпочали гаряче сперечатися— „Ваш думок бути не може. Ми вільні гайдамаки не підемо слухати червоним. Немає у нас спільного шляху з кацапами, не маємо ми їхніх ідей про комунізм, про якийсь інтернаціонал, про вигадане братерство народів. Є у нас вільна ненька Україна і ми її рідні сини повинні битися за всіма, хто простягне за неї руку“...

Чорний, низенький старшина з прізвищем Жук почав було сказати, що по вільній Україні до цього часу мандрували то кінці, то денкинці і що вільним із всієї „вільної“ залишається лише що один „Холодний Яр“, але Чучупак нетерпляче заступив рукою нагана по столу і, поглянувши суворо на старшину, сказав, що кому тісно в Холодному Яру, той може знайти собі місце за валом*). Поперелження зрозуміли всі і на хвилину в кімнаті стала тиша. Потім виступив чоловік у цивільному одязі з чорною борідкою, він довго і гаряче наставляв збори суворо йти шляхом славетних гайдамаків і не спокушатися на закідання й агітацію, яку роблять вороги України. Він часами доходив до патосу, читав напам'ять цілі сторінки з Шевченка, мало не плакав і під кінець почав істерично тремтяти. Це була таємна особа, що її, як казали, надіслав сам Петлюра для організації й агітації „гайдамаччини“.

Тим часом Чучупак щось писав в свою невелику кешеньку книжку і коли агітатор закінчив своє слово і знеможений впав на лаву, він піднявся і, рубаючи кожне слово, почав читати

*) За валом Чучупак розстрілював ворогів „Холодноярської Держави“.

пропозицію. Гладко зачесаний молодий хлопець з обличчям військового писаря швидко занотовував пропозицію отамана.

Решта питань, що стояли на засіданні Холодноярського уряду були значно простіші і тому засідання пішло скоріше. Виставлене питання про взяття Грушівської цукроварні довго не обмірковувалося. Господар полку, товстий чоловік з прізвищем Пономаренко, довів, що цукроварня фактично належить Холодному Яру, оскільки там ніякої озброєної сили немає. А хто надалі буде її ремонтувати і постачати необхідним матеріалом, це буде видно. Звичайно, що з Холодного Яру для цукроварні дати не можна нічого... і господар з посміхом зробив безнадійний рух рукою. Потім він довів зборам, що є велика потреба в цукрі, бо гайдамаки розбуті і роздязнені, а підходить зима, тому потрібно дати на цукроварню черговий наряд, щоб одержати цукор. З рішенням цього питання довго не затримувались і господар, діставши з сумки, що висіла у його через плечі, готовий друкований бланк, взяв у писаря ручку і, трохи замислившись, проставив на бланкові в лапках після слів „відпустити цукру“—цифру сто. Після цього він розписався і подав папірця Чучупаку, що не читаючи швидко підписав „наряд“.

— Діловоде,—додав господар полку—стукни печатку і приклади свою руку, бо вартість цього папірця на сучасну валюту декілька мільонів карбованців, дарма що він „ходження“ має лише в межах Холодного Яру.

Всі засміялись, а діловод поліз до кишені, дістав кисет, де разом з махоркою переховувалася „державна“ печатка. Витягнувши печатку, він помазав її чорнилом і з визнанням всієї відповідальності цієї роботи притиснув печатку і старанно підписався.

Останнє питання про бешкет і насильство з боку гайдамаків майже не обмірковувалося. Один із стиршин, молодий ще хлопець з низьким лобом і шапкою густого волосся, що спало йому на очі, молодецьки потріпав головою і сміючись повідав, що гайдамаки дійсно погуляли, але врешті справа зовсім дрібна. Хіба є рація балакати за те, що пограбовано п'яток крамниць, вбито до десятка мелведівських євреїв і ненароком спалено у Мелниках дві хати, що належать матросам-більшовикам...

Закінчивши свої „урядові“ справи, весь уряд з отаманом і старшинами сів за вечерю і тут уже всі урядові градації були відкинуті—пили всі однаково. І молодший козачок, що прислужував біля столу, становив все нові й нові четвертини сомогону...

Уже втретє проспівав голосний монастирський півень і тихий лав'н покликав манашок до ранньої обіди, а з будинку ігумені все розносився, п'яний регіт, пісні і згук танків.

Великий вал позапам'ятних час в двіма кільцями охолодза монастир.

Криниця, де гайдамаки ножи святити

* * *

Минуло 2 роки... В Холодному Яру шаруділи ліси, поростав новими кущами високий вал, заростали травом биті шляхи до яру.

В монастирі сидів Чучупака. Багато змінилося „гайдамаків“ в його полку за ці 2 роки. Інші кістками лягли й поховані біля високого валу монастирського, інші побачили, що бешкетом і п'яцтвом держави не збудувати і пішли з каяттям до робітничо-селянської влади, інші невідомо куди зникли.

Уже в Медведівці не було жодної крамниці, вже все єврейське населення, налякане погромами і вбивствами, давно повтікало з околиць сел і містечок, вже не одна хата селянська залишила по собі купу сірого попелу, вже дорогами в ночі не їздили й не ходили...

А Чучупак все гуляв.

З невеликою зграєю розбишак виходив він зі своєї резиденції—з монастиря, йшов за високий вал, спускався в глибокі яри і заходив ярами до сел і хуторів. І тут серед беззахисного селянства сіяв він нову культуру гайдамацьку—палив хати, вимагав самогону, харчів, забирав до штабу привабних модиць...

Поблизу самого найглибшого яру стоїть знаменитий Мотрининський монастир

„Наряди“, що випускав Холодний Яр і які перебували в сумці господаря „Холодноярської держави“

І вже не один селянин кляв „отамана“, готав зубами і в ночі точив сокиру на гайдамацьку зграю.

Коли несподівано рознеслися чутки, що в селі якою силою Буденний...

* * *

Стих Яр.. Стоїть зараз густий ліс і дивиться жовтим листям в блакитну височину валом монастиря немов заснув і вкрився спогадами. Біля монастиря могили—старі і нові. Під тяжкими кам'яними надгробками старі сплять отці ієреї, „святі“ іноки. А під могилами—сплять „гайдамацькі отамани“.

Тут Чучупака, тут Компанієць, Пономаренко. Тихо навкруги. Падає осіннє листя. Трава.

І здається так, що постріли, вбивства, „гайдамацькі“ пісні, п'янство, марево пожеж і нові людська на валу і нові кістки під валом—ось не давно, а давно-давно...

Тому здається, що зараз біля Холодного Яру заклопотано гуде трактор, битими шпальтами плять вози з буряками, електрикою сіяє селянська цукроварня.

Над Холодним Яром повстає новий Черкаси, Палац Праці Спілка цукровиків

„ЧЕМПІОН ХАРКОВА 1927 р.“

Мотоциклетні змагання на звання „Чемпіона Харкова 1927 р.“ зібрали значну кількість глядачів. Велику трибуну Харківського іподрому було заповнено Харківчанами...

...Немов якісь химерні істоти, тремтяче під їздами від злості, підтяглися до старту продовгувати „Індіяни“, блискучі „Нортони“, та усякі інші „Харлей“, „Ексцельсіори“ та „Самбіми“. На біговій стежці вишукувались три мотоциклісти. Злетів вгору і впав прапорець. Скажено загули мотори і, здіймаючи хмари пороху, гонщики рушили. Один за другим промайнули 5 заїздів. І знову захилювались глядачі, коли серед гонщиків став на старт т. Юнатів. Пригнувшись, майже лежучи на мотоциклеті, відразу ж вилетів т. Юнатів наперед своїх суперників і, яких зусиль вони не покладали, все далі залишав їх позад себе... Коли ж на чорній дошці — забіліли крейдові літери т. Юнатів — „Індіан“ — 10 кілометрів — 7 хв. 14,4 сек. глядачі відповіли оплесками. Урочисто гремів оркестр... Кілька хвилин не затишали привітальні вигукі.

Звання „чемпіона Харкова 1927 р.“ одержав т. Юнатів, що встановив новий Харківський рекорд. Йому передається „перехідний-золотий келех“ Харківського Автоклуба.

О. Штейнгольц

Переможець на мотоциклетних змаганнях тов. Юнатів

Біля входу до „робітничої“ оперети

Карповський 27

Харків-вокзал

Нарис Гр. Сегала

Фото—А. Орлов

Харківський вокзал

В ПЕВНИЙ час і до того певну кількість годин працюють наші установи.

Зовсім інший гостро протилежний уєім їм—вокзал, цей складний і живучий організм, що безперервно пульсує.

Він безперервно ввесь час жене по своїх залізних жилах-рейках безліч гарячих, повнокровних потягів.

Він перекидає десятки тисяч людей з Одеси до Архангельську, з Перми до Владивостоку, з Самарканду куди-небудь до Конотопу...

* * *

Імду сірого ранку, що ледве розплющує очі, прорізує хрипкий свисток паровозу. Ще блимають мутними очима „Осрам'и“.

Який-небудь приміський „Харків—Любєтин“ випльовує безліч молочниць з величезними бідонами свіжого молока—в р'юках. Потім показуються кошики, вузли. Це майстрові—до варстату. Вєсь в самі, молодий парубок старанно масить паровозні толочі. І вже димиться запашна кава в никельованому апараті за прилавком буфету, а гдаккий, в накрохмаленому, білому, як сніг, ковпаці, розкладає рум'яні пірїжки. Білий фартух—білому фартухові:

— Грицько, Пенза вже підходить.

Байдуже—„підходить“. Справді „Пенза“ підходить, чхаючи парок, волочучи за собою десяток зелених в'язків—вагонів.

* * *

До дебаркадеру під'їхав і зупинився, як вкопаний—Москва—Туапсе. Метушня, хвилювання, хвости коло вагон'в. Димляться чайники. Газетярі. На перон виповзає спочатку рудий англійський чемодан, потім два носії, картонки, портплед і слідом безформена, гладка, дорого одягнута дама. Поруч коверкотове пальто. Теж потяг. Чим не потяг. Дама заносить на підніжку жирну ногу, обтягнену добротним фільдеперсом.

— Кларо, стиха говорить коверкотове пальто,—Кларо, пам'ятай же, гроші. Тут такі...

— Ой, як ти мені обрид з своїми грїшми...

З вікна, чорна довга кучерява борода на пероні:

— Ну, чого ти, адже ж не на віки...

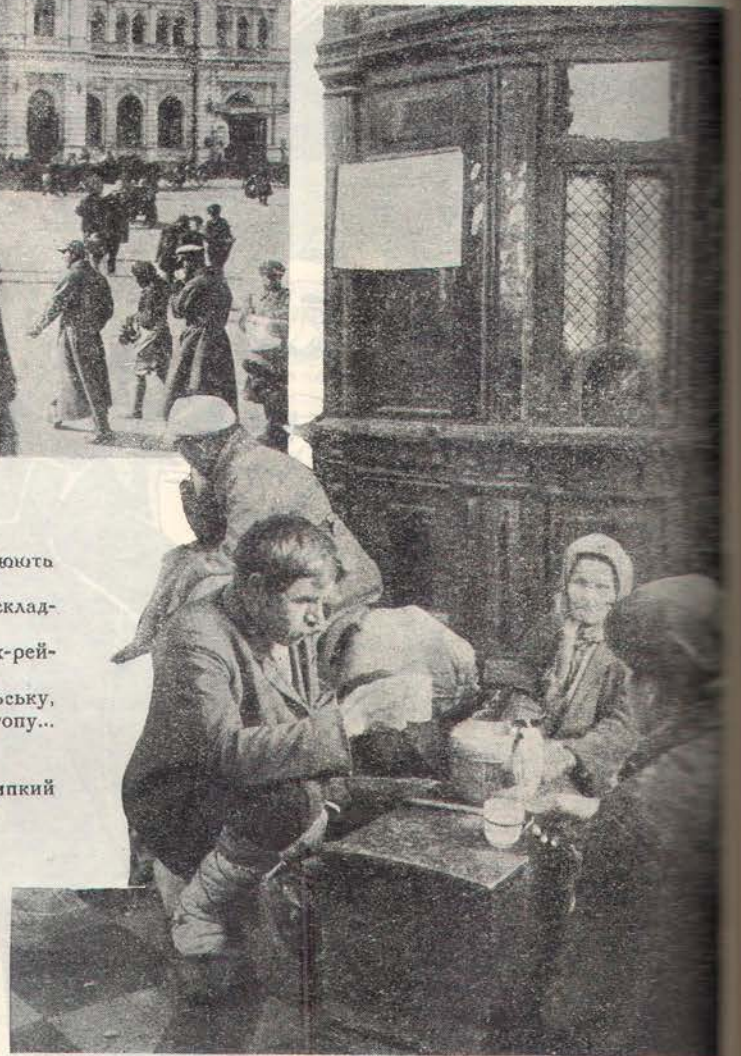
— Ну, нічого, це так, просто так...

Жезло в машиніста. Гудок. Потяг повільно відходить од дебаркадеру. Звичайний змах хусточки. Солона слєва котиться на яскраві губи, нафарбовані „Геже“. Потяг уже пішов рахувати вертви...

* * *

Приємно з людьми з третьої класи. вони не накрахмалені, як скатертини в першій класі вони не бездушні, як мертвобілі і спокійні айстри, розставлені за табльд'отом, поруч засиженного мужами вокзального меню.

І якщо о півдня вокзал загалом стихає, то третя класа шумить завжди, кипить людським говором, безперервно в усякий час дня і ночі. Дерев'яний сундучок на кахляних шахах, а на сундучі здоровенний оселедець, житній хліб—ось нескладна закуска пасажира з третьої класи. Хмари махорки, а іноді й міцно

Малюнки вокзальні. П'ють чай

замішана матюшня тут щирі, від душі. А ввечері, ввечері—лога третьої класи вся покривається сплячими людьми. В кулуку примостилася родина хінців. Вони притягають загальну угу. Славний хлопчик—хінча, з кумедною кіскою. Він увесь вовтузиється з малесенькою сестричкою. В цей час мати сповшукає в батька в голої, що лежить у неї на колінях.

Увечері всі коридори вокзалу усіяні людськими тілами.

Повістка, Черга захвилювалася.

— Володю, держи Женю за ручку, діти не біжить...

— А чи встигнемо? Лишилося 20 хвилин.

— Троячку, менше за доручення не можу взяти...

Люде хвилюються, метушаться, як ошпарені. Зовсім інші, не такі, як дома. Пронєсяться багажні возки. Знову гуркогів якийсь потяг.

Не раз і не два втирає лоб Андрій Микитович—начальник станції. Понад 200 потягів на добу, 40.000 пасажирів, простижити—це штука досить складна.

* * *

Вокзал живе і працює 24 години на добу.

Очевидно ключ, що ним уперше відперли вокзальні двері, подібно до ключа фешенебельних американських університетів було одразу ж закинуго в річку.

З того часу двері вокзалу не замикаються і не замкнули вже ніколи.

Міський парк.
Березняк

Міський парк. Падає
листя

ТИХИЙ сумом оповився міський парк

Сріблястими нитками простяглося повітрі павутиння і зі всіх алей не журливе шарудіння пожовклого

Червоні краплини листя капають з гілок дерева.

Сонце ще всміхається своїм золотим промінням, але прозорими ранками вже холоднувато і вночі десь над містом загроможденням міста скиглять гомін стахів, що потяглися зі своїх країв на південь.

В цю добу, добу вмирання літа, бурливо, неначе в останнє

включившись перед довгою та спокійною зимою, б'ється життя міста...

Тисячі людей оточують крамниці, особливо мануфактурні крамниці одягу...

— Мені б, товаришу, матеріалу, на пальто...

— І куди ото воно годиться...

На полиці завалено ситцями та маркизетами, а шерсті немає...

— Кажуть, поруч в крамниці калоші є...

Зостають „хвості“ і козний поспішє кулити необхідне.

В склепах палива кипить напружена робота.

Гушаться люде, іржугь коні, майже на кожній вулиці стоять великі вози з дровами та вугіллям.

З ними поспішають стомлені, але рад'сні громадяне.

Продавці айстр

О С І Н Ь

Нарис О. Ш—ц

режно тиснучи в руках гаманці.

Їхні очі горять рішучістю і надхненням.

Десятки раз вони підходять до потрібних річей, щоб приторгуватися.

* * *

Коли ж закінчується робочий день і тихий вечір вже простягає своє крило над містом, з'являються на вулицях продавці квітів.

Холоднуватою красою пишаються зрізані айстри та троянди—вони, вже трохи побиті морозними зорями, ще більше підкреслюють, що літо минуло, що прийшла коротенька — чи довга? — осінь...

А по базарах, де золота осінь вкрила вози та довгі лави своїми подарунками, — хвилюється людське море.

Приваблюють очі янтарні яблука, терпкувато пахне капуста, неначе кров жевріють баклажани, соковитими плямами відокремлюються кучі винограду, слив, груш, картоплі, овочів...

Якусь дикую симфонію складає гомін тисяч людей і понад усім б'ється настирливий галас:

— Яблука!

— Антоновка!

Кому яблука?!

— Груші!

— Груші медові...

В цій людській мішанині немов бджоли, що поспішають наготовити запасів на зиму, топчуться господарки, обе-

Фото С. С.

А по базарах, в
лота осінь вкра
та довгі лави
подарунками,
ється людськ

По склепах палива кипить напружена робота. Метушаться люде, іржуть коні і майже на кожній вулиці гуркотять великі вози з дровами та вугіллям. За ними поспішають стомлені, але радісні громадяне

На цих фотографіях майже все, про що міський мешканець осени

СТРАЙК НА ЗАВОДІ „ДЖЕНЕРЕЛ МОТОРС“ В НІМЕЧЧИНІ

В передмісті Берліна—Борсигвальді знаходиться автомобільний завод відомої американської фірми „Дженерел Моторс Компені“. Фірма всякими способами намагається використати в своїх інтересах при збиранні автомобілів низький рівень заробітної плати в Німеччині, всупереч тому, що завдяки раціоналізації виробництва, вона може платити далеко більше, ніж інші німецькі автомобільні фабриканти.

Робітники, що одержували досі середню годинну заробітну плату в розмірі від 1,30 до 1,40 марки,

Демонстрація страйкарів перед будинком заводу

виставили вимогу підвищити заробітну плату на підставі, що, вважаючи на технічні вдосколення вони зазнають більшої експлуатації і від них вимагається більшої продуктивності праці. На філії заводу „Дженерел Моторс“ заробітна плата дорівнюється від 2,40 до 3 марок на годину. Але вимогу виставили робітники на філії заводу в Борсигвальді. Однак, адміністрація її відхилила і робітники оголосили страйк.

Адміністрація вживає всіх заходів, щоб зупинити страйколомів і продовжувати роботу з допомогою.

Демонстрація страйкарів автомоб. заводу на вулицях передмістя Берліну

На заводі працює 700—800 робітників

ЕДИНСТВЕННОЕ В С.С.С.Р. ПРОИЗВОДСТВО
НАРОДНЫХ
МУЗЫКАЛЬНЫХ ИНСТРУМЕНТОВ
ВИНОГРАДОВА И. Д. в Москве

как-то: БАЛАЛАЕК, ГИТАР, МАНДОЛИН и др. струнн. инструментов, ВЕНСКИХ 2-х и 3-х рядных ГАРМОНИЙ 4, 6 и 8 планочн. с заемными басами. БАЯНЫ в 90 и 100 басов ПОЛУБАЯНЫ в 56—72 баса, а также материалы для всех музыкальных инструментов

Работа производится исключительно высококвалифицированными мастерами.

Заказы выполняются с полной гарантией как за прочность, так и за изящество, так как изготовляются из наилучших сортов материала и продаются по весьма умеренным ценам, а потому не имеют конкуренции.

Полный преис-куронт высылается за две 8-ми коп. марки. Заказы и письма направлять по адресу:

МОСКВА-ЦЕНТР, БОЛЬШ. СУХАРЕВСКАЯ ПЛОЩ. д. 9-4—ВИНОГРАДОВУ.

ВСЯКОМУ ПРИСЛАВШЕМУ
ОДИН РУБЛЬ

ВЫСЫЛАЕТ 7 ПРЕДЕМТОВ
с фабричного склада коопартель
„ПРОБУЖДЕНИЕ“

Харьков, Кацарская 12—14.

1. Блок-книжку в глянцевои картоне.
2. Альбом для стихов из цветной бумаги.
3. Блок-нот художественного исполнения.
4. 2 записных книжки, из них одна с карманом.
5. 2 общих тетради по 40 листиков.

Цены на все предметы ниже рыночных на 50%.

КАЧЕСТВО ХОРОШЕЕ.

Кроме означенного набора предметов за 1 рубль, высылаем более полные наборы своих изделий—№ 2 за 2 р., № 3 за 3 руб.

ДО СТАРИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ ЖУРНАЛУ „ВСЕСВІТ“

В звязку з перетворенням журналу „ВСЕСВІТ“ на тижневик, Видавництво газети „Вісти ВУЦВК“ повідомляє передплатників, що передплатили журнал на 12 місяців (січень-грудень) за крб. 4—80, що вони одержують журнал тільки до № 35 включно.

Зі свого боку Видавництво просить передплатників „ВСЕСВІТУ“ продовжити передплату.
ВИДАВНИЦТВО „ВІСТИ ВУЦВК“.

Всеукраїнське Сільсько-Господарське Видавництво
„РАДЯНСЬКИЙ СЕЛЯНИН“

ХАРКІВ, ВУЛ. К.-ЛІБКНЕХТА, 53.

ПРОДОВЖУЄТЬСЯ ПЕРЕДПЛАТА НА 1927 РІК

З 1-го ЖОВТНЯ 1927 РОКУ НА ЖУРНАЛИ:

	На 12 міс.	На 6 міс.	На 3 міс.
1. Двохтижневий популярний ілюстрований журнал для селянок „Радянський Селянин“	4 р.	2 р.	1 р. 20 к.
2. Щомісячний журнал наукової і практичної ветеринарії „Ветеринарне Діло“	7—50	4 р.	2 р. —
3. Щомісячний популярний і науково-практичний журнал — орган Наукового Комітету Наркомземсправ України „ВІСНИК садівництва, виноградарництва та городництва“	5 р.	3 р.	1 р. 50 к.
4. Журнал місячник, присвячений питанням Українського Скотарства „Українське Скотарство“	5 р.	3 р.	1 р. 50 к.
5. Двохмісячник — — — „Сел.-хоз. ОПЫТНОЕ ДЕЛО“	8 р.	4 р.	—
6. Щотижневик — — — „Бюлетень Наркомземсправ“	6 р.	3 р.	1 р. 50 к.
7. Двохмісячний журнал — — — „ПОЛІТОСВІТА“	4 р.	2 р.	—

::::: ПЕРЕДПЛАТУ ПРИЙМАЮТЬ: :::::

Всеукраїнське Сіль-Господ. Видавництво „РАДЯНСЬКИЙ СЕЛЯНИН“ м. Харків, вул. К.-Лібкнехта, 53
Уповноважені Видавництва:

РАЙАГРОНОМИ, РАЙЗЕМВІДДІЛИ, СЕЛЯНСЬКІ БУДИНКИ, а також УСІ ПОЧТОВО-ТЕЛЕГРАФНІ КОНТОРИ СКРІЗЬ ПО УКРАЇНІ

При надсилці грошей та замовлень треба зазначати точну адресу

ВИДАВНИЦТВО

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ НА 1928

ВЕЛИКУ ЦЕНТРАЛЬНУ, ДОБРЕ
ПОІНФОРМОВАНУ ГАЗЕТУ

„ВІСТІ ВУЦВК“

З БЕЗПЛАТНИМ ЛІТЕРАТУРНО-
НАУКОВИМ ДОДАТКОМ

„КУЛЬТУРА І ПОБУТ“

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ: для установ
на 1 рік 18 кб.
на 1 міс.—1 крб. 50 к., для окремих осіб
на 1 рік—12 крб., на 1 місяць—1 крб.

ПЕРЕДПЛАТА ПРИЙМАЄТЬСЯ: в Головній конторі:
Харків, вул. К. Лібкнехта, № 11. В округах по всіх
представництвах „Вісти“, по всіх почт.-телегр. конт.
України, всіма листоношами та в кожному кіоску
: : : : на залізниці. : : : : :

Р
І
К